

„Vino, maica mea cea dragă! / Brațele mi le dezleagă?/

Spală-mi rănilor de sânge/ Și la sânu-ți cald mă strânge,/

Că de-un veac tot rod cu dinții / Lacrimile umilinței,/

Dar nu pot scăpa de ele, / Că-s prea mică și sunt grele!..."

(Liuba Dimitriu. Chemarea Basarabiei. Ciucur-Mingir, 1920)

Se duc bătrânii noștri, se duc. Se duc fără ași vedea visul împlinit. Este și cazul regretatului profesor Virgil Mândăcanu, care a plecat dintre noi mistuit de dorul de Patria, în care s-a născut. Este cazul miilor de unioniști de vârstă a treia, care s-au săturat să tot aștepte clipa Reunirii. Iar noi ce facem? La ce suntem buni asta e în arta de a ne hărțui. O artă adusă la perfecțiune de Iuda Roșca. Cu publicarea unor broșuri gen „Falșii amici...” (editate pe bani românești!), cu publicarea unor „liste de colaboraționiști”. Și el a ajuns la groapa de gunoi politic, mai corect la treuca cu lături a noului stăpân. A bătut în colegii de dreapta (de fapt pentru mulți devenise clar cui îi slujește) până a distrus totul. De la el vine această patimă de ai suspecta pe toți de colaboraționism. Î-l avem pe pseudopreședintele turist Dodon, care ne vinde cu tot cu măruntaie rusului. Î-l avem pe păpușarul Plahotniuc care a oligarhizat și capturat statul. Î-l avem pe hoțul de miliarde Șor. Î-l avem pe valeții lor. Avem mulțimea de lichele de care, din păcate, nu ducem lipsă. Avem cu cine ne lupta pentru a realiza Unirea, dar continuăm să ne cotonogim unii pe alții. Citeam zilele trecute rândurile scrise de un stimat profesor care m-au întristat mult: „N-am crezut niciodată că blocul ACUM va avea viață lungă... Am rămas surprins că partiduțele unioniste se vor întâlni așa de rapid într-un Bloc, dând o lovitură zdrobitoare celor două partide din ACUM!... I-a pus ștreangul la gât Blocul Unioniștilor”. Este trist, este foarte trist că nu ne învățăm din propriile greșeli. Cât se poate să călcăm pe aceeași greblă. La ce ne-a adus lupta fratricidă pe viață și pe moarte între Ghimpu și Filat? La atotputernicia oligarhului Plahotniuc. Unde sunt cei doi acum? Unul la pușcărie, altul – la groapa de gunoi politic, scrie Valeriu Dulgheru, preluat de Romanian Global News.

Ceea ce mă întristează mult este această retorică deosebit de dăunătoare realizării visului nostru de veacuri – Reunirea cu Patria mamă. Să ne punem întrebarea: oare suntem noi, unioniștii, în stare de unii singuri, fără aliați, să realizăm unirea în viitorul apropiat? Nu am reușit să fim nici măcar reprezentați în parlament de o formațiune unionistă cu acel minim de 6%. Clovnul hoț Șor a luat de vreo patru ori mai mult decât toți unioniștii! E o rușine, o mare rușine. Cu ce ochi ne privește moș Ion? Ce a arătat scrutinul recent? Că suntem o turmă fără baci. Având un suport de peste 35% de unioniști cum l-am folosit? Ne-am dat mari și tari (fiecare în ocolul său), ne-am ciondănit, ca până la urmă să intrăm cu fundurile goale într-un scrutin dur, luând rezultate de râsul găinilor, dându-le „argumente” dușmanilor noștri în slăbiciunea noastră. Pentru acești dușmani suntem mulți dar... vorba lui Lăpușeanu. De aceea suntem atacați, umiliți, pângăriți de niște ivani fără neam, fiindcă știu că nu vor primi riposta cuvenită.

De ce nu ne-am unit în vara anului trecut toate așchiile unioniste? De ce D. Chirtoacă, în care am investit atâtea speranțe, nici nu a încercat să adune împreună măcar așchiile liberale, desprinse de la PL, și apoi să se avânte în scrutin? De ce s-a avântat în acest scrutin, încurcând mai mult și demonstrându-și goliciunea în văzul tuturor? Desigur, dacă unioniștii ar fi reușit să se unească, în parlament am fi avut poate o altă situație. Blocul ASCUM nu ar fi fost de unul singur în fața triadei Plahotniuc+Dodon+Șor. Împărtășesc bucuria domnului profesor că, în sfârșit, pe dreapta „căpățânele înfierbântate ale partidurilor unioniste” se vor întâlni într-un bloc. Dar de ce să contrapui acest lucru blocului deja existent ACUM? Oare unioniștii nu au nevoie de aliați în realizarea programului său de Reunire? Cum au reușit marii înaintași de la 1918 să canalizeze toate curentele politice (de la liberalii naționaliști P. Halipa, S. Murafa până la socialistul C. Stere) spre un singur țel, cel al Unirii cu Patria mamă? De ce să bați în cei care, în situația inactivității totale a dreptei, s-au angajat în luptă cu regimul și au reușit ceva: I. Iovcev, O. Țăcu, I. Munteanu, M. Ciobanu, Iu. Reniță, L. Carp, V. Munteanu, I. Țurcanu, I. Terguță, P. Frunze (primar de Puhoi, semnatul nr. 8 al Declarației de Unire cu România și câștigător în fața democratului I. Sula și socialistului milionar N. Pascaru), să iei în derâdere opțiunea lor, care a fost una corectă? Tocmai grație blocului ACUM în parlament au acces și câțiva unioniști. De ce să bați în blocul ACUM, care a făcut ce a putut, în pofida furturilor și găinăriilor electorale, și a unei presiuni enorme din partea binomului Plahotniuc+Dodon? În blocul ACUM acum bat toți cărora nu le e lene: bat Plahotniuc, Dodon, Șor și valeții lor; bat ultraunioniștii. Trebuie să te simți incomod, aflându-te de aceeași parte a baricadei cu Triada. Personal nu mai cred că unirea o pot face, o vor face, doar „unioniștii adevărați”. Să admitem că astăzi dreapta ia maxim posibilul, cele vreo 35% câți unioniști sunt. Dar pentru a declara Reunirea de la tribuna parlamentului ai nevoie de 50%+1. Deci avem nevoie de aliați! Înclin tot mai mult să cred în cei care fac Unirea, nu doar o declară. Cred mai mult în unionismul pldm-stului Marcel Snegur, care a avut curajul să spargă gheața semnării declarațiilor de Unire cu România. Cred în „democratul” Nicolae Tudoreanu, care a fost nr. 2 în lista primăriilor semnate, continuând procesul în sudul Basarabiei. Cred în majoritatea primarilor care au semnat Declarația de Unire. Cred mai mult în ei decât în liderașii partidurilor unioniste care timp de 30 de ani au vorbit mult dar au făcut puțin pentru apropierea celor două maluri de Prut.

Revenim la ideea creării blocului „Unirea”. Este o idee întârziată (alegerile parlamentare au fost pierdute lamentabil de către dreapta din cauza lipsei unității între puzderia de partiduțe unioniste), dar strict necesară măcar pentru alegerile locale. Este păcat că voturile unui anumit segment unionist au fost pierdute în alegerile parlamentare recente din cauza absenteismului condiționat de lipsa unei forțe politice unioniste cu șanse de a trece pragul electoral. În aceste alegeri avem neapărată nevoie nu de un război cu ACUM, cum îndeamnă unii, ci de o colaborare onestă pentru a evita bătăliile electorale fratricide între candidați eurounioniști (cum au fost în recentele alegeri parlamentare spre bucuria dușmanilor!). Să sperăm că celor trei tineri (V. Bilețchi, Anatol Ursu și Ion Leașenco), care au demarat acest proces de formare a Blocului „Unirea” le va reuși. Să fie aduse la masa de tratative toate partiduțele declarate unioniste (în primul rând cele trei formațiuni unioniste de tineret (ODIP, Tinerii Moldovei, BUN), PL, PLR, PUN, PNL, Antimafie, Democrația Acasă ș.a.). Cel mai bine ar fi formarea unui singur partid unionist, în care liderii seniori să se retragă pe poziții secunde și să le permită tinerilor să încerce să facă ce nu au reușit ei de atâția ani. O astfel de tentativă a fost făcută în a. 2000 înaintea alegerilor parlamentare din a. 2001. După aceasta să fie declarat un „pact de neagresiune” cu aliatul nr. 1, blocul ACUM. Repet încă o dată: cheia succesului general rezidă doar în colaborarea strânsă între cele două blocuri. Doar așa există anumite șanse de a pune triada Plahotniuc+Dodon+Șor cu botul pe labe.

A mai fost comisă o greșeală pe dreapta-centru dreapta. În alegerile parlamentare recente nu a fost utilizat potențialul celor 165 de primari semnatori ai Declarației de Unire cu România. În alegerile locale acești primari semnatori reprezintă un fond de aur pentru Unioniști și trebuie susținuți plener în obținerea noilor mandate. Prin legăturile pe care le au acești primari cu localități din România și proiectele implementate (școli, grădinițe renovate, microbuze pentru școli ș.a. proiecte finanțate cu bani românești) cu concursul lor, acești primari vor fi cei mai buni ambasadori ai unionismului pentru localitățile, primarii cărora nu au beneficiat de un suport similar.

Referitor la situația din parlamentul actual. Suntem martori ai unei situații fără precedent. Trei forțe politice cu pondere aproximativ egală au acces în parlament, dar sunt ca broasca, știuca și lebăda. În situația în care se află blocul ACUM (se luptă cu toate cele trei capete ale balaurului!) el trebuie susținut, nu blamat cum fac unii (la urma urmei în bloc nu este doar Năstase). Cred în dorința, poate cam idealistă, a Blocului ACUM de a scoate această așchie de țară din statutul de stat capturat. Dacă nu vor reuși nu va fi din vina lor. Prea inegale sunt forțele. Prea mare este interesul regimului oligarhic de a păstra această așchie de țară în stare de stat capturat. Termin cu finalul versurilor aceleiași stimate doamne cu care am început: „Și mai vino, maică sfântă, / Să-mi pui valul cel de nuntă, / Visul tot mi-l împlinește / Și cu Prutul mă unește”. Este tânga persoanelor de vârstă a treia care doresc mult să-și vadă visul împlinit înainte de a pleca în lumea celor drepți. Noi cu toții avem o datorie sfântă față de generația care a trecut prin atâtea încercări și care s-a aflat la începuturile deșteptării naționale.